

Ochráncem města na jednu noc

Prolog

Nebyla to chladná noc, jen vzduch nad městem stál. Od moře nepřicházely ani teplé větry z Varantu, které by povzbudily v konfliktu pár horkých hlav, ani ozvěnu nordmarských blizzardů, která by při plískanici zahнала obyvatele přístavu do jejich příbytků. Ulice byly prázdné, ale to proto, že se lidé báli jít ven a doma vyčkávali, co přinesou další dny. Počasí jen podtrhovalo atmosféru průběžného stavu. Jaké proudy dorazí na Khorinis a co přinesou? A kdy? Co se stane, až se král dozví o nedávných událostech? Na co se zможou uprchlí trestanci? Občané města mohli jen v naději čekat, že to, co přijde, bude dobré. Ale vše stojaté páchne mrtvolně. Nad Khorinidem táhl závan smrti.

Jen před krčmou U Dřevěné nohy stálo několik opilců – pohromadě se nebáli ani ozbrojené hlídky milicionářů a posilnění alkoholem by si snad troufli i na trola. Když se k nim ale z vyšší části města blížil někdo s kápí na hlavě, zanechali hádky o zápase Alrika s Attilou a samovolně se rozestoupili tak, aby cizinci uzavřeli cestu dál. Nahé ruce si každý opřel o tělo po svém tak, aby ukázal svaly. Jeden z nich dostane příležitost předvést se právě jako Attila toho dne. Cizinec v tmavém plášti se zastavil. Sotva mu byly pod kápí vidět rysy obličeje.

„Hej ty, máš namířeno do naší hospody, jo?“ zkusil to ihned Moe.

„Tfuj,“ odplivl si neznámý. V napjatém tichu bylo slyšet mlasknutí sliny o dlažbu. „Vypadám jako někdo, kdo pije chcanky?“

„Cože!“ vyjel na něj Moe hned. „Cos to řekl o našem pivu? Zopakuj to!“

„Drž hubu, nulo, a uхни mi z cesty, nemám na tebe čas.“ To už Moemu stačilo. Zaťal pěsti a vrhnul se na tajemného člověka. Nabral značnou rychlost a chystal se udeřit přímo do maskovaného obličeje, jenže ten vyšel ráně vstříc, pravou rukou ji přeměroval do prázdna a levou udeřil útočníka do boku. Moe se zapotácel, ale když uslyšel povyk svých druhů, vztekle zaútočil znova. To si cizinec nenechal líbit, přešel do protiútoků a ukázal, že má silovou převahu. Vykryl ránu pěstí, chytil Moeho pod krkem a přetlačil ho tak, že ho náhle držel jako ženu při nějaké divoké taneční figuře nad zemí. Moe pochopil, že prohrál a že neznámého rozzuřil. Muž pod kápí, stále drže opilce nad zemí, mu patou dupnul na koleno. Z toho bude zlomenina a krčma dostojí svému názvu.

Zatímco se Moe válel na zemi a kvílel bolestí, jeho kumpáni se na tajemného muže rozštěkali. „Teď chcípneš, ty hajzle!“ Muž ale vytáhl dosud na zádech zavěšený obouruční meč – ani váha zbraně nezabránila nositeli, aby rozhodil rukama a řekl: „Vy všichni pochcípáte, jestli mi neuvolníte cestu.“ Opilci se náhle uklidnili a jen něco mumlali, rozestoupili se, jako by si každý jen hleděl svého. Muž prošel mezi nimi a odplivnul si. Za ním byly slyšet Moeovy vzlyky.

Muž pokračoval podél hráze až nad výpusť městských stok. Ta, s níž se měl sejít, tu ještě nebyla, tak si zapálil stéblo trávy z bažin a opřel se o velký jeřáb. Když tu... jakási drobná dlaň v kožené rukavici jej pohládila po tváři. Muž zvedl hlavu, ale ani nestihl nic spatřit, protože okamžitě splynul v polibku s ženou rovněž maskovanou pod kápí. Stála v podřepu na plošině jeřábu, ale jakmile dlaněmi uchopila mužovu hlavu, položila mu kolena na ramena a stále vášnivěji se dobývala do jeho úst. Už se chtěl od ní odtrhnout a zeptat se jí, co to vyvádí, jenže vtom na něj přenesla veškerou váhu a on přepadl na záda. Ani stihl postřehnout, jak hbitě žena vytáhla dýku a zabodla mu ji do srdce.

„Coo...?“ vydechl muž. „Proč...?“

Žena přiblížila svůj obličej ještě jednou k tomu jeho a usmála se jako nevinná dívka: „Obávám se, že nyní už pro svůj plán nepotřebuji žádné další obchodní partnery.“ Postavila se. „A milostné taky ne.“

„Vážení občané khorinišští! Na vědomí se dává, že dnes ráno bylo v přístavu objeveno další mrtvé tělo,“ oslovil herold plně šibeniční náměstí. „Všem obyvatelům – zvláště v přístavní čtvrti –královský místodržící Larius doporučuje nevycházet v noci z domů. Mužům zejména se pak na srdce klade, aby se co nejlépe vyzbrojili. Zakazuje se veškerý kontakt s rebelujícími sedláky. Na základě zpráv o únicích zbraní z města, ale také pro nebezpečí v lesích a divočině, bude mimo hradby puštěn pouze držitel královské propustky.“

Herold odcházel z pódia a mezi přítomnými se rozhostil povyk. Další úmrtí ve městě a ani náznak toho, že by mělo vedení situaci pod kontrolou.

Já osobně jsem byl za tato shromáždění rád, můj stánek s dýmkami a tabákem byl hned vedle a tato shromáždění byla výhodná pro obchod. Jakmile domluvil, měl jsem postaráno o zákazníky: především z řad městských obchodníků. Ale jakkoliv tato veřejná prohlášení přála mým obchodům, i já jsem byl stále více znepokojený jejich obsahem. A říkal jsem si, že je už konečně na čase, aby se někdo postavil za práva khoriniských občanů. Nebyl však čas o tom rozmýšlet, zákazníci se hrnuli a já jak divý musel vyměňovat peníze za tabák.

„Budete se divit, co vám řeknu,“ řekl Canthar, prodavač zbraní, „ale podle mě za těmi úmrtími stojí skřetí zvěd. Skřeta už za městem viděli. Není to úplně běžná skřetí strategie, ale... ano, Zurisi, přijdu brzo, ale těch pár šluků z vodní dýmky si neodpustím!“

„Jak chceš,“ odpověděl Zuris, prodejce lektvarů. „Hlavně, aby ti zbyly peníze na lůžko!“

Cítil jsem v jeho slovech lehkou hrozbu, což ve mně probudilo mé ochranné pudy, a tak jsem se do diskuze vložil: „Mistře Zurisi, synu přírody, nevezmete si trochu tabáku na doma?“

„Děkuji, Abuyine,“ odpověděl mi, „ale nevezmu. Mám za celý den všelijakých bylinek po krk, jistě rozumíte.“

A tak jsme se srdečně rozloučili, zatímco se do hovoru vložil z dýmky bafající druhý prodejce zbraní, Hakon: „To, co říkáš, Canthare, je blbost. Tohle vážně skřeti nedělají. Podle mě za tímhle stojí banditi, kterými se teď náš ostrov jen hemží. Havěť z Hornického údolí. I mě přepadli! Hajzlové.“

„Ti bandité,“ řekl měkký hlas Sarah, poslední obchodnice se zbraněmi, „nesouvisejí náhodou s piráty? Hodně teď prý křižují naše vody. A pohřešuje se teď ten rybář... jak se jen jmenoval?“

„Ó, William, Sarah, dcero spanilosti, William se jmenoval. Nekoupíš si ode mě trochu tabáku?“

„Nekouřím,“ odpověděla a zářivě se na mě usmála.

„Ach, dcera zdraví, to jsi ty. Ale snad bys zatoužila poodhalit závoj budoucnosti!“

„Možná,“ odpověděla mi neupřímně, „až tu nebude tolik lidí. Teď už si půjdu lehnout.“ Ještě, že i při neupřímnosti dokázala být milá.

„Piráti, to je nesmysl,“ zakuckal se mezitím trhovec Baltram. „Za to všechno může zlodějský cech, který tu máme. Slyšel jsem dokonce, že by v jeho čele měla stát žena!“

„U Innose, Baltrame,“ zachechtal se obchodník-dobrodruh Jora, „kde jsi na takové blbosti byl!? Zlodějský cech? Tady? Kde by se schovávali, v kanálech snad? A v jeho čele žena? No, kde jsi to slyšel?“

Zatímco tohle říkal, nemohl jsem přehlédnout, jak si Joru prohlíží ten vykuk Rengarů. Rychle jsem na sebe upozornil, aby ho uvědomil, že ho vidím: „Ó, děti hádek, povězte mi, jaká žena by mohla stát v čele zlodějského cechu? Snad ne naše líbezná Sarah, dcera spanilosti.“

„Sarah?“ promluvil zase Jora. „Ta asi těžko, ta to ani nemá zapotřebí. To už spíš Hanna!“ (Pokojská v khoriniském hotelu.) „Už zase zvýšila ceny! To je pravá zlodějka!“

„Musíš to chápat,“ zabrumlal Hakon pod vousy. „Doba je zlá, teď do toho ta Onarova vzpoura! Myslím, že tady ve městě bude problém s dodávkami jídla.“ („To jo!“ zahřímal Baltram.) „A tak se jí nedivím, že to trochu zvedla.“

„Trochu!“ zaprskal Jora. „No jo, ale tobě se to mluví, když máš kšefty, co? Ale kdo si teď zajde pro něco ke mně, když se z města dostaneš jen s propustkou.“

„Ha! Už to mám!“ zvolal náhle Canthar. „Myslím, že jsi na to kápnul, Hakone, za těmi případy určitě stojí Onar. Vždyť si najal celou armádu žoldáků!“

A obchodníci se začali zase hádat, ale já už je neposlouchal. Obraz potíží, které přede mnou vykreslili mě naprosto zděsil a už jsem tomu nehodlal přihlížet. Odhodlával jsem se pustit po nocích do ochrany obyvatel tohoto města.

A pak se z Coragonovy krčmy k mému stánku připotácel Rangar, věčně opilý milicionář. A moji zákazníci ho okamžitě zavalili dotazy, protože věděli, že když je pod vlivem, vždycky jim něco prozradí. „Jo, jo, klid,“ řekl jim a odříhнул si. „Abuyine, dejmi dávku toho jablečného tabáku, jo? Hele, buďte v klidu, věc je úpa v suchu. Ten chlápek, cosme ho dneska našli, byl pašerák zbraní. Takže dobře, že je po něm. Našlisme mu fffkapse smlouvu na dodávku zbraní. Cha, takže vrah udělal naši práci, problém vyřešen.“

Rangar mi nasypal do dlaně několik zlaťáků, znovu si říhнул a šel pryč. „Hej! A s kým teda byla uzavřena ta smlouva!“ volal na něj ještě Baltram. „S bandity určitě,“ bručel Hakon. „Pochybuju, že je problém vyřešen, naopak!“ pochyboval Canthar. „Tak hlavně, že máme milici, která nás spolehlivě chrání!“ lamentoval Jora, a pak se všichni obchodníci opět pustili do dohadů, kdo za vraždou stojí. Jen já byl ale doopravdy odhodlán to zjistit. Stmívalo se a noc měla být má.

2

Nejdřív jsem potřeboval zjistit, kde k samotné vraždě došlo. Vůbec jsem se neobtěžoval obracet se na domobranu. Do kasárna k sobě už dlouho nikoho nepouštěli a zkoušet oslovit Rangara nemělo ve chvíli, kdy jsem balil svůj stánek, už smysl. Tou dobou měl už ve zvyku jenom zpívat: *domobránce nejni zlej, sedláku, ovečku mu dej* a odmítal s kýmkoliv mluvit, leda by se někdo chtěl přidat do zpěvu. Rozhodl jsem se proto raději obejít několik svých zákazníků v přístavní čtvrti. Když jsem ale uklidil veškeré své zboží a vodní dýmky do skříně v hotelu a vyrazil do nočního města, zastavil mě Canthar s tím, že potřebuje mé věštecké služby. Že prý mu obchody příliš nejdou, a má proto strach o budoucnost. „Lidé raději chodí k Hakonovi nebo Sarah pro meče a mé sekery je příliš nezajímají,“ říkal. „A to navzdory tomu, že mám nejlepší stánek na tržišti.“

Pověděl jsem mu, že i když musím ještě něco zařídit, tak si čas na malou věštbu udělám. Pokaždé, když jsem v transu, nemám sebemenší tušení o tom, co povídám, za to však často nahlédnu druhému hluboko do duše. Co jsem viděl u Canthara, mě vyděsilo. Viděl jsem nejen pocit hlubokého ohrožení, ale i sázky a rizika. Loučil jsem se s ním s velmi smíšenými pocity. Lépe se mi už dařilo v přístavu: jeho prázdnými ulicemi jsem chodil ostražitý a vždy, když jsem se objevil ve dveřích domu některého svého zákazníka, způsobil jsem nejprve zděšení. Když ale poznali, že jde o starého Abuyina, vřele mě přivítali a odpověděli mi na všechno, nač jsem se jen ptal. Shodovali se v jednom – stopy vedly na severní hráz, ke skladišti. Šel jsem si zjistit ještě nějaké další informace do krčmy, byť jsem se tam bál více než v temných uličkách. Mezi zdejšími jsem neměl žádné zákazníky, všichni tu beznadějně propadli alkoholu, té odporné droze Myrtaňanů a severanů, která v nich probouzela démona násilí. Té noci byli ale krotcí jako beránci a brzy se ukázalo proč: kdosi včera spráskal toho nejhorkokrevnějšího z nich, Moea, a všechny je prý potom ohrožoval ohromným mečem. Skutečně, Moe tam té noci nebyl, prý musel týden vypomáhat Vatrasovi se samaritánstvím výměnou za jeho magické léčení. Důležitější však

bylo, že jejich popis toho člověka odpovídal popisu oběti z přístavu toho dne. Chtěl jsem promluvit s dalšími lidmi, a tak jsem vyrazil do vrchního patra krčmy, ale v tom mi už hospodský Kardif, který nikdy neměl rád lidi, kteří za informace neplatí, zabránil s tím, že patro si pro sebe zbral někdo, kdo nechce být rušen.

Vydal jsem se tedy na severní hráz. Všechny stopy tam vedly: vzpomněl jsem si na zvěsti o pirátech a uvědomil si, že nedaleko na sever je pláž, která by mohla sloužit jako úkryt! Navíc, jestli se odněkud dalo utéci z města, tak právě zde, kde bylo možno hradbu s trochou umu přelézt.

Dorazil jsem na místo. Za krutých bouří tu byly vlny tak velké, že mohly srazit člověka na zem, třebaže se tříštily o hráz. Té noci však bylo zlověstné ticho a stojatý vzduch byl načichlý solí a jediné, co zde stálo, byl obrovský jeřáb. Nevěřil jsem, že milice prohledala místo dostatečně, a tak jsem se vyhoupl právě nahoru na jeřáb. Ve tmě (jediná pouliční lucerna v dohledu vrhala už jen slabé světlo a měsíc se schoval za mrak) jsem se musel orientovat podle hmatu, šplhal jsem vzhůru a hmatal dlaní mezi trámy. Vylezl jsem až nahoru ke kladce, ale nic jsem nenašel. Chvilí jsem nahoře zůstal, abych si vydechl a měsíc mezitím znovu vysvitnul – a to jsem uviděl něco, o čem věděl ve městě jen málokdo. Výpusť městské stoky. Dlouho jsem si ji ale neprohližel, protože jsem si záhy všiml něčeho podstatnějšího – a teprve odtud shora jsem si toho všiml. Na konci lana pode mnou, byl na háku připevněný list papíru. Mít nějakou zahnutou hůl, možná bych si k sobě mohl lano přitáhnout ze břehu. Takhle jsem musel šplhat. Málokdo by to do mě, silného kuřáka, řekl, ale já měl slušnou kondici a zvládnul jsem to. Na tom lístku bylo napsáno: *Zítř v noci u Kardifa. Poslední porada.*

Poslední porada, říkal jsem si a tušil něco nekalého – takže teď je u Kardifa schůze lidí, kteří mají co do činění s tou vraždou. Ať už jich je, kolik chce! Rozhoupal jsem se na laně jeřábu a skočil z něj zpátky na hráz...

...ale sotva jsem dopadl, ozval se za mými zády hlas: „Tak jo, kamaráde. Teď se ani nehneš.“ Zastavil jsem se a poslechl ho. Tělem mi projelo mrazení, ale svou mysl jsem dokázal uklidnit. Byl jsem stále ve střehu.

„Ty jseš obchodník z tržiště, co?“ zeptal se mě ten neznámý muž.

„Ano,“ odpověděl jsem mu, aniž bych hnul čímkoliv jiným než rty. „A ty jsi kdo?“

„Chacha!“ zasmál se on. „Nedělej, že to nevíš. Ale co, rád se ti připomenu. Jsem Patrick, Leeův muž. Přišel jsem tě ukáznit. Tak tedy, budeš obchodovat, hm? Hehehe.“

„Ale jo,“ přitakal jsem a pokrčil rameny, aby si nevšiml, že jsem si sáhnul pod kabát. „S tímhle!“ vykřiknul jsem a mrštil jsem po něm dýku. „Argh!“ zakřičel on a zapotácel se. Trefil jsem ho jenom do nohy, ale patrně ho můj útok překvapil. Zřejmě nepočítal s tím, že člověk před ním ovládá jižanské umění obrany. Ale ještě se nevzdal – vytasil sekeru a přešel do protiútku. Vedl na mě smrtící úder shora. V tu chvíli jsem věděl, že musím sekeru chytit za topůrko těsně pod ostrím, jen tak ho přetlačím! Nesnadný úkol pro někoho, kdo neovládá svou mysl tak jako já.

Jakmile jsem sekeru držel a tlačil ji proti němu, kopl jsem ho kolenem do břicha a sáhnul druhou rukou po meči. Patrick ztratil kontrolu a upustil zbraň. „Vzdej se!“ vyzval jsem ho, zatímco zakulhal dva kroky nazpět a pohlédl na nohu, jestli mu z ní stále netrčí dýka. „Tak bude to!“ pokračoval jsem drsným hlasem, ale on, když zjistil, že už dýku v noze nemá, se dal na ústup. Skočil do moře a plaval směrem k severní pláži.

Musel jsem se rychle rozhodnout, co dělat. Patrick byl zraněný a kdybych chtěl, lapil bych ho. Ale byl již zneškodněný – sesbíral jsem zbraně ze země. Ten nemohl nikomu ublížit – ale co ti, kteří právě sedí u Kardifa? Neváhal jsem a zamířil směrem ke kasárna, kde jsem vylezl na střechu skladiště, abych mohl přeskákat až na krčmu. Snažil jsem se být tichý, ale možná jsem v některém domě probudil jeho obyvatele. Pak jsem se ale už držel došků Kardifovy střechy a měl štěstí: jako většina střech v přístavu

měla i tahle díry. Nahlédl jsem přímo do místnosti, kde právě probíhalo jednání. Viděl jsem bohužel jen zády ke mně sedící mužskou postavu a další pár nohou u stolu. Ale hlavně: slyšel jsem je mluvit.

„Takže dohodnuto,“ pravil první z nich. „Ještě dneska v noci se o něj postaráme. Hodit na Hakona všechny ty průšvihy nebude problém. Musíme mu ještě vsunout do postele tenhle list, co mám od Onara. Dříve či později to u něj najdou a uvěří mojí verzi příběhu, že to přepadení bandity, o kterém pořád mluví, bylo jen sehrané.“

„A s tím taky nebude žádný problém, to dneska zařídím,“ řekl druhý hlas – a byl ženský! Že by to byla vůdkyně zlodějského cechu? „Mám prostředníka k těm banditům, co to udělali. Hakon – překupník zbraní pro bandity i pro Onara, a to i v době, kdy se jeho obchodu daří. Hamižný až na půdu!“

„Pcha,“ odfrknul si ten muž ještě. „Tenhle trh je pro tři zbrojíře až příliš malý. Dobrý, klidně jdi. Já tu ještě zůstanu, musím si promluvit s Kardifem. Prý se se mnou chce někdo sejít.“

Srdce jsem měl zase až v krku. *Tenhle trh je pro tři zbrojíře až příliš malý.* Jednalo se o spiknutí Canthara a Sarah proti Hakonovi? *To bylo to první, co mě napadlo. Jít po Cantharovi v krčmě asi nebude vhodný nápad, ale ta žena...* Sledoval jsem bedlivě východ z krčmy a za chvíli spatřil ženskou postavu. Byla v kápi, takže jsem jí neviděl do obličeje a byl jsem za to radši. Nesnesl bych pohled na to, jak líbezná Sarah odchází z takového místa a takové schůze.

Nejprve jsem ji sledoval ze střeš, potom jsme vešli do těch hezčích čtvrtí, ale pro mě na tom nic hezkého nebylo, protože jsme se stále blížili k hotelu, kde jsme já i Sarah bydleli. Lucerny svítily spolehlivě, ale já byl za ní a přes kápi jsem nemohl spatřit její blondaté vlasy... Již vešla do hotelu...

Prošel jsem kolem pultu, za kterým dřímala pokojská Hanna. Vešel jsem nahoru do velké ložnice a věděl, co uvidím: Sarah, sklánějící se nad Hakonovou postelí, jak... jenže ona jen seděla na svém lůžku a česala si vlasy. Prý byla u Coragona a hrála tam na loutnu, jenže Rangar ji nechtěl pustit, dokud mu nezahrála aspoň deset různých písní, a proto se tak zdržela. Věděl jsem, že lže, a abych mohl hlídat Hakona, tak jsem jí pověděl, že ještě nejdu spát. Když ulehla a já měl opět klid, jen praskání krbu jsem slyšel, začínal jsem rozumět souvislostem toho všeho. Pád magické bariéry udělal na této části ostrova hrozný nepořádek: piráti, bandité, rolnická vzpoura a k tomu ještě zloději přímo ve městě. Každý nyní potřebuje zbraň. A hráči na trhu se zbraněmi si konečně mohli zamnout ruce – bohužel i ti na trhu černém. Jejich nevinnou obětí se měl stát obchodník Hakon, jenže právě v tom jsem jim byl odhodlán zabránit, a tak jsem ho hlídal, zatímco všichni kolem mě klidně vydechovali. Byl jsem odhodlán v dalších dnech si Canthara a i Sarah, kteří měli největší zájem na Hakonovu pádu, pohlídat a přijít všemu konečně na kloub.

Jenže nad ránem, když jsem už polevoval v pozornosti, se všechno změnilo. Do našeho společného pokoje vběhl nad ránem Zuris a vykřikl: „Canthar je pryč! Unesli ho!“

Nechápal jsem. Něco podstatného mi muselo uniknout.

Epilog

Souboji na zbrojním trhu učinili přítrž paladinové, kteří připruli téhož dne. Hlavního dodavatele zbraní pro všechny trhovce, kováře Harada, přinutili kovat zbraně pro ně a pro jejich reformovanou milici. S obchody byl konec a zbrojíři mohli buď živořit, nebo hledat možnosti na černém trhu. Útěchou pro ně mohlo být jen pivo a hotel zdarma.

Jak se Canthar nevracel, převzala Sarah jeho stánek, a tak i jeho živnost. Jelikož byla zároveň nejméně závislá na dodávkách od Harada, stala se vítězkou celé situace. Abuyin nechápal, co se vlastně oné noci stalo.

Vše se ale změnilo, když se jednoho dne Canthar, dobře oblečený a zjevně dobře živený, vrátil do města. Předcházel ho zvláštní bezejmenný cizinec, který si nechal udělat věštbu. Když mu Abuyin nahlédl do

duše, odhalil v ní tíživý pocit viny za podvod na nevinné ženě. Teprve, když se Sarah ocitla za mřížemi za prodej zbraní Onarovi, Abuyin pochopil.

Byl to Canthar, kdo prodával zbraně Onarovi – proto také vlastnil výhružný dopis, který ten bezejmenný podstrčil Sarah. Proto ho také v přístavu hledal žoldák Patrick, kterého ovšem Abuyin zneškodnil. Canthar byl pak stejně unesen – anebo spíše sehrál svůj únos – na Onarovu farmu, kde zřejmě dojednal nějaké obchody a byl po několik dnů dobře živený. Jakmile vycítil příležitost, vrátil se, aby zradil Sarah, svou obchodní partnerku, se kterou plánoval původně zlikvidovat Hakona.

Ten bezejmenný se ale vůbec nemusí cítit provinile, říkal si Abuyin. Líbezná Sarah, kterou jsem měl tak rád v tom také jela až po uši a možná neusilovala o porážku Hakona, ale chystala se zradit svého hlavního partnera. Abuyin už ale necítil potřebu do věci zasahovat. *Třeba se zase mýlím*, říkal si, *a měl bych zůstat u svých dýmek a tabáku*. A v tu chvíli ho napadlo, že se zeptá bezejmenného, jestli by nebyl ochoten mu najít novou tabákovou směs.